

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มในการฝึกพฤติกรรมการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง อำเภอเมือง สมุทรปราการ ซึ่งเป็นการวิจัยกึ่งทดลองและมีกลุ่มตัวอย่างซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีการทดสอบในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง อำเภอเมืองสมุทรปราการ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3 ภาคการศึกษาน้อยกว่า 2.00 และมีความสมัครใจเข้าร่วมการทดลองจำนวน 22 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 12 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน กลุ่มทดลองจะต้องเข้าร่วมโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มในการฝึกพฤติกรรมการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคเป็นเวลา 8 ครั้ง ครั้งละ 1-1.5 ชั่วโมง ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แบบทดสอบความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการสัมภาษณ์นักเรียนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน และนำมาสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคของ พอล จี สตอลทซ์ (Paul G. Stoltz) ซึ่งแบบวัดความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคนี้แบ่งออกเป็น 4 มิติ ได้แก่ มิติด้านการควบคุมตนเอง มิติด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ มิติด้านผลกระทบ มิติด้านความอดทน และความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคโดยรวม

2. โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มในการฝึกพฤติกรรมการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรค ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ผู้วิจัยสร้างและปรับปรุงโปรแกรมให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์นักเรียนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3. แบบบันทึกพฤติกรรมความรับผิดชอบในการเรียน โดยให้อาจารย์ผู้สอนใน 3 รายวิชาเป็นผู้บันทึกพฤติกรรมความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล 1 เดือน

การเก็บข้อมูลแบ่งเป็น 3 ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลการทดลอง จากนั้นจึงนำคะแนนต่างๆ ที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้สถิติค่าที (t -test) ซึ่งผลจากการศึกษามีดังนี้

1. กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มในการฝึกพฤติกรรมการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคโดยรวมสูงขึ้นภายหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สูงขึ้นในระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาแยกตามมิติด้านต่างๆ ทั้ง 3 ระยะพบว่า ในระยะหลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในมิติด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ ด้านผลกระทบ และด้านความอดทนสูงขึ้นภายหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในระยะติดตามผลพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในมิติด้านการควบคุมและด้านสาเหตุและความรับผิดชอบสูงขึ้นกว่าระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านผลกระทบ และความอดทนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างจากระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมพบว่า มิติด้านความอดทนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. กลุ่มทดลองที่เข้าร่วมโปรแกรมมีคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบในการเรียนสูงขึ้นภายหลังการทดลอง และไม่ลดลงในระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งมีคะแนนเฉลี่ยความรับผิดชอบในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ภายหลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยในการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการศึกษาสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เข้าร่วมโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มในการฝึกพฤติกรรมการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคมีความสามารถในการเผชิญและฟันฝ่าอุปสรรคเพิ่มขึ้นในทุกด้าน และมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในการเรียนสูงขึ้น อีกทั้งยังมีคะแนนเฉลี่ยในการเรียนสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the efficacy of a group counseling program in the practice of Adversity Quotient behavior to increase the academic achievement. The study was a quasi-experimental research with pre-test / post-test design.

The subject were students in Mattayomsuksa 5 at Mattayomdansomerong school in Samutprakarn which had a GPA less than 2.00. There were 22 participants. The subjects were divided into two groups, 12 in the treatment group and another 10 in the control group. The treatment group in eight session of 60-90 minutes each with the researcher acting as group leader. The control group did not participate in the program. Instruments used in this study were:

1. The Adversity Quotient questionnaire in which the researcher interviewed 10 students who did not participate and adapted to consistent with Paul G. Stoltz. This questionnaire was divided into 4 dimensions: control dimension, origin and ownership dimension, reach dimension, and endurance dimension
2. The group counseling program employed of Adversity Quotient behavior based on group counseling theory. This program interviewed 10 students who did not participate and in the treatment group.
3. Study responsibilities checked for the participants were checked by the teacher in three subjects. Also, participants checked for one week in pre-test / post-test and follow up

A statistical *t* test analysis was conducted to determine the significant difference in mean score between the two groups at the pre-test, post-test, and follow up. The results of this study were:

1. The treatment group showed significantly higher mean score of .05 on the Adversity Quotient questionnaire at both post-test and follow up. Analysis by dimension of Adversity Quotient: at post-test, the treatment group showed a significantly higher mean score on origin and ownership dimension, reach dimension, and endurance dimension by a level of .05.

Subsequently, the treatment group showed significantly higher mean score on control dimension and origin and ownership dimension by a level of .05. Similarly, in reach dimension and endurance dimension there was a significantly indifferent mean score of .05. Comparing the treatment group with the control group, the endurance dimension showed a significantly higher mean score by a level of .05.

2. The treatment group showed a significantly higher mean score on the study responsibilities by a level of .05. at post-test which remained the same during the follow up

3. The treatment group showed a significantly higher mean score on the GPA by a level of .05. at post-test.

In conclusion, students participating in group counseling based on Adversity Quotient behavior had a higher Adversity Quotient in all dimensions and as well as, higher student responsibility behavior and a higher GPA.